

Det finns inga ursäkter längre för att inte konfrontera vad som hänt i Scn.

1994, eller strax innan, fick jag en ingivelse om att jag behövde skaffa *nya* vänner. Jag hade då under en längre tid engagerat mig i Scn och Stockholmsfältet, IAS var på offensiven med fundraisers och situationen i Tyskland, jag fann ingen terminal i fältet att arbeta tillsammans med, registratören i Stockholm såg ut som om han ville vara någon annanstans, ED:n lämnade korthus efter sig och staff såg jagade ut.

Beslutet då 1994 om att skaffa nya vänner är något som jag har nytta av idag. Jag har vänner utanför Scn, flera av dem är fantastiska.

Det var som om jag klev ut ur ett hus och tittade på det från utsidan – upptäckte att det fanns gräs att gå på.

Jag förstod också att det var där LRH ville att jag skulle vara, bland folk, utåtriktad och aktiv utåt mot samhället, det samhälle som vi skulle förbättra.

Så varje gång jag besökte huset så tyckte jag att det såg mer och mer fallfärdigt ut. Hade jag stannat kvar därinne så skulle jag kanske vant mig vid och blundat för de sakta nedåtgående statistikerna. Nu, när jag kom in efter att ha varit på gräsmattan en tid, så var tillståndet tydligt.

Jag medger: De stora eventen lurade mig, där sagan om Scn-expansionen hölls vid liv. Det var bara en saga. Jag erkänner gärna att jag tappade hakan när jag förstod att expansionen var påhittad.

Nu har Scn en tuff tid framför sig, nästan lika tuff som den som ligger bakom oss. Skillnaden nu är att gruppen kommer att konfrontera mer och mer sanning. Tiden bakom oss har präglats av att vi ryggat bort från sanningen.

Det finns inga ursäkter längre – sanningen finns där nu. Vi vet vad som har hänt, vad ledningen har gjort och hur den lurat oss. Det finns *inga* ursäkter för att titta bort.

Örnen har landat
27 Jan 2010